

RETOUR AFZENDER

Komedie in twee bedrijven

door

JOS VAN DUIJN

En

NICOLET STEEMERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **RETOUR AFZENDER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOS VAN DUIJN EN NICOLET STEEMERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2017 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Christine (*Cee*) – vrouw, eind vijftig; masculien no-nonsens type

Maarten (*of Maartje*) – man (*vrouw*), midden zestig; zacht, zorgzaam karakter

Bianca – vrouw, begin vijftig; dromerige musicus

Richard – man, begin vijftig; journalist, nieuwsgager

Bob – man, eind zeventig, begin tachtig; laconiek figuur

Leontien – vrouw, middelbare leeftijd; de vrouwelijke lesbo

Bernadette – vrouw, middelbare leeftijd; de mannelijke lesbo

Hermine – vrouw, middelbare leeftijd; bureaucraat

DECOR:

De keuken - en woonkamer van een gemoderniseerde woonboerderij. In de keuken een grote eettafel met stoelen, in het woongedeelte banken en salontafel. Er staan verschillende spullen die erop duiden dat er verbouwd wordt, zoals trapjes, emmers, verfblikken en verhuisdozen. Er zijn 3 deuren: een deur wordt gebruikt als hoofdingang, deze geeft tevens toegang tot de tuin. De tweede deur leidt naar het woongedeelte van Richard en Bianca en de derde naar de slaapkamers en werkruimtes van Christine en Maarten.

EERSTE BEDRIJF

WOONKEUKEN - AVOND

(Cee, Bianca en Richard zitten aan tafel in de ruime woonkeuken van de verbouwde boerderij van Cee en Maarten. Drinken koffie. Rommelig interieur. Rondom hen verhuisdozen, sommige geopend, andere dicht. Trapjes, emmers, er is onlangs geschilderd)

BIANCA: Waar blijft Maarten nou?

CEE: Hij zal zo wel komen. Nog koffie?

BIANCA: Ik weet niet zeker of de cello na acht uur nog opgehaald kan worden. Bel Maarten anders op.

CEE: Dat heb ik al twee keer gedaan. Hij heeft zijn telefoon uit staan. Doet hij wel vaker als hij zijn zielige oudjes quality-time wil geven.

RICHARD: We kunnen die cello ook morgen ophalen, Bianca.

BIANCA: Dan staat hij daar nog een nacht in die opslagplaats. Het gaat vannacht vriezen. Als een cello ergens niet tegen kan, is het kou.

RICHARD: Je hebt hem in een deken ingepakt in zijn koffer. Die cello staat op nummer 1, ik op 2.

BIANCA: Nee, Marieke en de baby staan op 1, de cello op 2.

CEE: Wanneer was Marieke ook alweer uitgeteld?

BIANCA: Over twee weken. We worden opa en oma!

CEE: Leuk voor jullie. *(kijkt naar Richard)*

RICHARD: Ja. *(zonder glimlach)*

BIANCA: Als de baby er eenmaal is, ga je het vanzelf leuk vinden.

RICHARD: *(somber)* Tuurlijk.

CEE: *(trekt koelkast open, wijst naar champagnefles)* Daar drinken we er zo eentje op. En omdat jullie nu bij ons inwonen natuurlijk.

BIANCA: Nadat we de cello hebben opgehaald. *(Telefoon Cee gaat. Ze neemt op)*

CEE: Ah, ben je daar eindelijk? Er zitten hier drie mensen met smart op je te wachten... nou, ja, twee dan toch in elk geval. Waar ben je nu?... Probleem? Wat voor probleem? Sta je met panne?... Hoezo lastig uitleggen via de telefoon? *(knikt naar Bianca, die geagiteerd een hand opsteekt)* Die cello van Bianca moet voor acht uur worden opgehaald. Dat is pas een probleem... Kom nou maar naar huis, dan lossen we al die problemen tegelijk op. *(verbreekt verbinding. Tegen Richard en Bianca)* Hij mag dan gepensioneerd

zijn en nog slechts 3 dagen in de week met het taxibusje rijden, hij is en blijft een verzorger. Al die oudjes en hun zielige verhalen, hij neemt ze allemaal mee naar huis - de verhalen dan - en wie moet dat allemaal aanhoren? Ik dank God of wie dan ook op mijn blote knieën dat jullie hier zijn komen wonen. Nu is Maartens aandrang om een zorgboerderij te beginnen gelukkig wat minder urgent.

RICHARD: Wij zijn ook heel blij. Frisse lucht, vogels in plaats van bussen en uitlaatgassen en ruimte genoeg voor ons tweeën.

BIANCA: En kan ons kleinkind ook komen logeren?

CEE: Je mag te allen tijde gebruik maken van onze logeerkamer. Daar kan je ook cello studeren. Maartens kinderen komen toch zelden, laat staan dat ze blijven logeren. Als ze al komen blijven ze met hun autosleutels spelen tot ze weer weg mogen.

BIANCA: Dat vind ik lief van je. Maar die kamer zit in het oude gedeelte. Volgens Maarten is het er erg vochtig. Misschien moet er eerst het een en ander aan gedaan worden?

RICHARD: Bianca kijkt een gegeven paard niet alleen in de bek, ze haalt er op kosten van de gulle gever ook nog eens een veearts bij. Trouwens, jouw werkkamer grenst toch aan de logeerkamer, Cee? Weet waar je aan begint. Lijkt me lastig programmeren terwijl Schubert naast je de boel op zijn grondvesten doet trillen.

CEE: O, dan zet ik gewoon mijn koptelefoon op. Doe ik ook vaak als Maarten op de djembé uit zijn dak gaat.

RICHARD: Ik wist niet dat je een muzikliefhebber was. Waar luister je naar terwijl Maarten trommelt?

CEE: Naar de stilte. Ik heb een koptelefoon die stilte uitzendt. Er zit een microfoontje in dat omgevingsgeluiden detecteert. En een micro-controller die het geluid omdraait in fase en er zo anti-geluid van maakt.

RICHARD: *(met een blik op Bianca)* Tjee, Cee, waar koop je zo'n ding? Dat is wat voor mij.

CEE: Ik heb hem zelf gemaakt.

RICHARD: Klinkt als het ei van Columbus. Is dat geen idee, stilte-koptelefoons op de markt brengen?

CEE: Ze bestaan al, maar ze zijn erg duur. *(Maarten komt binnen, hangende schouders, een frons op zijn gezicht. Bianca springt overeind)*

BIANCA: Maarten! Goddank. Als we opschieten, kunnen we nog net op tijd de cello uit de opslag halen.

MAARTEN: Helaas. *(ploft op een stoel, zet zijn ellebogen op tafel, zegt tegen niemand in het bijzonder)* Geef me alsjeblieft iets te drinken. *(Als Cee naar de koffiepoteit reikt heft hij zijn hand)* Iets

sterkers graag. Is er nog jenever?

BIANCA: Maar je moet zo nog rijden...

MAARTEN: Ik dacht het niet. In elk geval niet zolang ik met dat probleem zit opgescheept.

CEE: Welk probleem?

MAARTEN: *(wijst naar buitendeur)* Het probleem daarginds.

CEE: *(schenkt jenever voor hem in)* Is er iets met je bus?

MAARTEN: In mijn bus. Het probleem zit in mijn bus.

CEE: Juist. Heeft er weer een bejaarde over de stoelen gekotst?

MAARTEN: Nee. Maar het gaat wel om iets dat zich niet laat verwijderen.

CEE: Hou ons niet langer in spanning.

MAARTEN: Een bejaarde.

CEE: Een bejaarde wat?

MAARTEN: Een bejaarde. Punt. Er zit een bejaarde man in mijn bus, en hij wil er niet uit.

CEE: Hoe bedoel je, hij wil er niet uit?

MAARTEN: Hij stapte in bij Café De vier jaargetijden, ik bracht hem naar de plek die ik had doorgekregen, Scholtendijk 3, en daar weigerde hij uit te stappen.

CEE: En toen?

MAARTEN: Dat is het hele verhaal. Hij weigerde uit te stappen.

RICHARD: Haha, dat is lachen, zeg. Bedoel je dat je hem hebt meegenomen, hier naartoe? *(staat op, loopt naar het raam en kijkt naar buiten)*

MAARTEN: De bus staat aan de andere kant. Maar om je vraag te beantwoorden: hij zit er inderdaad nog in, al begrijp ik niet wat daaraan te lachen valt.

CEE: Wie is die man?

MAARTEN: Hij zegt dat hij Bob heet.

CEE: En waarom wil hij niet uitstappen?

MAARTEN: Dat heeft hij niet verteld. Hij is niet erg spraakzaam. Ik heb bij het huis aan de Scholtendijk aangebeld. Niemand deed open. Bij de burens ook niet.

RICHARD: Scholtendijk, is dat niet die afbraakbuurt?

MAARTEN: Staat op de nominatie voor de sloop, inderdaad.

CEE: Is het een zwerver? *(als Maarten zijn schouders ophaalt)* Wat heb je daarna gedaan?

MAARTEN: Ik ben op hem in blijven praten. Dat leverde nog steeds niks op.

CEE: En toen heb je natuurlijk geprobeerd hem eruit te krijgen.

MAARTEN: Geprobeerd, ja. Maar ik mag geen geweld gebruiken,

gesteld dat ik dat al zou willen.

CEE: Dat is waar ook, je mag bijna niks als je chauffeur bent. Rechtstreeks naar de politie dus?

MAARTEN: Daar zeiden ze dat ze weinig konden doen als de man geen gevaar voor zichzelf of zijn omgeving was. Ik moest me maar met hem bij het maatschappelijk werk melden.

CEE: *(bedwingt haar ongeduld met moeite)* Dus die heb je daarna gebeld. *(Maarten knikt)* En?

MAARTEN: Wat denk je? De voicemail. Morgen vanaf negen uur weer bereikbaar. Dus we kunnen niets doen.

CEE: *(staat op)* Hoezo, we kunnen niets doen?

BIANCA: Ik wil niet vervelend zijn, maar we hebben nog tien minuten om mijn cello op te halen.

RICHARD: Prioriteiten stellen, daar is mijn vrouw altijd al goed in geweest.

BIANCA: *(zonder een spoor van ironie)* Dank je, Richard.

CEE: Zei je tien minuten, Bianca? Hoe lang is het rijden naar die opslagplaats?

BIANCA: Hooguit vijf minuten.

CEE: Oké, geef me twee minuten om die Bob uit de bus te verwijderen, dan kunnen jullie daarna op pad. *(Cee af, naar buiten. Maarten kijkt haar hoofdschuddend na. Stilte.... Maarten drinkt, in gedachten verzonken. Richard en Bianca wisselen blikken. Als Richard Maartens glas (jenever) wil bijvullen, schudt Bianca achter Maartens rug haar hoofd en gebaart dat hij nog moet rijden)*

BIANCA: Ik hoop dat het Cee lukt tot die man door te dringen. Ze kan erg overtuigend zijn.

MAARTEN: Tja...

RICHARD: *(tegen Maarten)* Zei de politie dat echt? Dat ze niets konden doen? *(Maarten knikt)* Wie had er dienst? Voortman of Hofland? Of zaten ze er allebei?

MAARTEN: Er was er maar een. Een kale. Hij kwam niet eens achter zijn bureau vandaan. Ik zei dat ik de bus voor de deur had staan en of hij mee kon komen, maar hij antwoordde dat hij op zijn post moest blijven. Eerst dacht ik nog dat ik hem wel kon bepraten, want hij keek door het raam en vroeg of het dat rode busje was. Toen ik antwoordde dat die het inderdaad was, zei hij dat ik moest maken dat ik er weg kwam, omdat ik daar niet mocht parkeren. En dat ik met mijn probleem bij het maatschappelijk werk moest zijn.

RICHARD: Kaal en verantwoordelijkheid afschuivend. Klinkt inderdaad als Hofland. Niet dat Voortman een haar beter is. De volgende keer moet je gewoon... *(Cee komt binnen stampen)*

CEE: (*kwaad*) Wat een idioot. Niet weg te branden.

MAARTEN: Zei ik toch.

RICHARD: Misschien is hij doof? Of doofstom?

MAARTEN: Nee, hij heeft toch geantwoord toen ik vroeg hoe hij heette?

RICHARD: Hmmm, Bob. Klinkt als een schuilnaam. Bewust Onbeschonken Bestuurder. Als jullie willen dat ik het even probeer...

CEE: Nee. Praten is zinloos. Hij verstond me donders goed. Zodra ik zei dat ik hem persoonlijk de bus uit zou schoppen als hij niet uit zichzelf weg zou gaan, viste hij een set handboeien uit die vale regenjas van hem en klikte zich razendsnel vast aan de stoelleuning.

MAARTEN: Godsamme. Klaar ben je ermee.

CEE: Ik ga de haakse slijper zoeken, dan zullen we zien hoe snel die Bob het sleuteltje van zijn handboei tevoorschijn weet te toveren. (*Maarten schudt zijn hoofd*) Wees niet bang, Maarten, ik zet die ouwe knakker onbeschadigd uit de bus.

MAARTEN: En dan? Als je die handboei hebt doorgezaagd?

CEE: Dan zet ik hem aan de oprit, naast de GFT bak.

MAARTEN: In vredesnaam, Cee, doe geen idiote dingen.

CEE: Nee, dat kan ik rustig aan jou overlaten. Waar is de haakse slijper trouwens gebleven? Sinds de verbouwing ben ik al mijn gereedschap kwijt.

MAARTEN: Geen idee waar jij je speeltjes hebt gelaten. Ik ben er tegen dat je geweld gaat inzetten. (*Cee gaat af*) Cee! Hoor je me? Ik ben ertegen! (*Maarten af, achter Cee aan*)

BIANCA: Goeie genade, wat een toestand. We moeten iets doen, Richard.

RICHARD: Wat dan? Cee heeft mijn hulp net afgeslagen.

BIANCA: (*laat zich onderuit zakken in stoel, kijkt verongelijkt op haar horloge, dan springt ze alsnog op*) Oké, dat moet toch anders kunnen. (*maakt aanstalten om door buitendeur af te gaan*)

RICHARD: Wat ben je van plan? Dreigen dat je voor hem gaat spelen in de bus? (*Bianca snuift en gaat af zonder te antwoorden. Richard is nu alleen op het toneel. Hij lijkt aanstalten te maken achter Bianca aan te gaan. Dan bedenkt hij zich, haalt zijn telefoon tevoorschijn en toetst een nummer*) Herman? Mooiweer hier. Richard Mooiweer, je weet wel, van de Courant van het oosten. Nee, alleen nog freelance tegenwoordig. Ja, moeilijke tijden inderdaad. Moet je horen, ik bel je over het volgende... een vergadering? oké, ik zal het kort houden. Een vriend van mij is

taxichauffeur op een busje. Bejaardenvervoer en dat soort dingen. Nu heeft hij een man in de bus die er niet uit wil. Een ouwe gast die zich zelfs heeft vastgeketend aan de stoel... ja, maffe situatie, inderdaad. Dat is toch eigenlijk een zaak voor de politie? Ja, mijn vriend heeft zich op bureau Noord gemeld. Inderdaad, Hofland had dienst, maar die weigerde mee te werken. Verwees mijn vriend naar het maatschappelijk werk. Het moet toch niet gekker worden... wat? Of hij een weerbaarheidstraining heeft gehad om met lastige passagiers om te gaan? Geen idee. Maar daar gaat het hier niet om. Het gaat erom dat... nou nee, Hofland had natuurlijk actie moeten ondernemen... Onderbezetting? Ja, ik weet dat de politie met problemen te kampen heeft. Daar gaat ook de vergadering over, waar ik je nu uithaal? Ik begrijp het. Je gaat dus niets doen. Wel huur je het hele Parkhotel af, om met die onderbezette politiemacht bij elkaar te komen, maar als er een misstand moet worden opgelost... juist. Als je maar weet dat ik hier een artikel over ga schrijven, en dan zal ik je met veel plezier citeren. *(verbreekt de verbinding)*

MAARTEN: *(van achter)* Doe nou niet, Cee. Er zijn toch nog wel andere manieren...

CEE: *(van achter)* Vast wel. Maar die duren allemaal veel te lang. *(Cee en Maarten komen op. Cee met de haakse slijper, Maarten met een hand op haar arm. Cee schudt hem af en loopt gelijk door naar de deur links, om naar buiten te gaan. Ze wordt gestopt door Bianca, die in de deuropening verschijnt)*

CEE: Wat zullen we nu krijgen? *(zet grote ogen op, kijkt langs Bianca naar iemand die voor het publiek nog verborgen is)* Wat is dit????

BIANCA: Ik heb met hem gepraat. *(ze komt binnen. Cee deinst achteruit, Bob volgt in Bianca's kielzog. Een bejaarde man in een vale regenjas. Hun polsen zijn verbonden door de handboeien. In zijn andere hand heeft hij een koffer)*

CEE: Je hebt met hem gepraat... en dit is het resultaat?

BIANCA: Het gebeurde voor ik er erg in had. Ik dacht echt dat ik hem kon bereiken.

CEE: Nou, zo te zien heeft hij jou wel weten te bereiken.

MAARTEN: Niet zo negatief, Cee. Bianca is al verder gekomen dan wij.

CEE: Verder gekomen? Dit noem jij verder gekomen? We hebben hem nu verdomme in huis! *(heft de haakse slijper)* Zal ik even? *(Bob duikt achter Bianca weg, voor zover dat mogelijk is. Hij laat zijn koffer in de hoek tegen de muur vallen)*

MAARTEN: Doe eens rustig aan, Cee. Je maakt het er niet beter op.

CEE: Nee, dan die acties van jullie.

BIANCA: Hallo, ik heb in elk geval mijn best gedaan, ja?

CEE: Natuurlijk, en daar ga je ook gewoon mee door. (*glimlacht zoetsappig*) Want je neemt hem zo meteen mee naar jullie eigen woonruimte. (*wijst naar deur 3, een verbindingsdeur*)

BIANCA: (*tegen Bob*) Ze is niet altijd zo, hoor.

CEE: O, jawel.

MAARTEN: Hou eens op, Cee. We gaan dit beschaafd oplossen. (*schuift twee stoelen tegen elkaar, Bianca en Bob gaan simultaan zitten*) Bob? Wil je misschien iets drinken? Ik heb in een paar minuten verse koffie, als je daar zin in hebt.

CEE: Een vijfgangenmenu duurt iets langer. Maar ook daar draait Maarten zijn hand niet voor om. En over het omdraaien van handen gesproken... (*ze legt de haakse slijper neer, neemt zijn vrije hand in een houdgreep*)

BOB: Au! Laat los!

CEE: Zo meteen. Nadat ik de sleutel heb gevonden.

MAARTEN: Huh? Welke sleutel?

CEE: Van de handboeien, ezelsoor. (*ze doorzoekt Bobs kleding, treft geen sleutel aan. Bob giechelt, ze kietelt hem*) Zeg op, waar heb je de sleutel?

BOB: Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet. Haha, niet kietelen.

MAARTEN: Zeg het nou maar, je wilt Cee niet echt kwaad hebben.

BOB: De sleutel is op een plek waar de zon nooit schijnt.

CEE: Hoe bedoel je?

BOB: Ik heb hem ingeslikt.

RICHARD: Christus nog aan toe.

CEE: (*pakt de haakse slijper weer op*) Je laat me geen keus, beste man.

BIANCA: Wacht! Hallo, je denkt toch niet dat ik dat toesta? Je hoeft maar een paar centimeter uit te schieten met dat ding en ik kan mijn carrière als musicus vaarwel zeggen.

CEE: Dan raad ik jullie beiden aan heel stil te blijven zitten. (*ze maakt aanstalten de slijper aan een verlengsnoer te leggen*)

BOB: Stop. Ik heb een tremor. Ik kan niet garanderen dat ik stil blijf zitten.

MAARTEN: (*over het geloei van Bianca heen*) Leg dat ding weg, Cee. Er zit weinig anders op dan te wachten tot de sleutel eh vanzelf weer verschijnt. (*daar is iedereen even stil van. Men kijkt elkaar aan. Uiteindelijk verbreekt Maarten de stilte*) Goed. We wilden net het glas heffen op het feit dat Bianca en Richard hier zijn

komen wonen. Laten we er het beste van maken en deze avond niet verpesten. *(opent koelkast, haalt champagne tevoorschijn, pakt 5 glazen uit de kast en zet die op tafel)*

CEE: Wel ja...geef die psychiatrische patiënt ook alcohol.

BOB: Ik ben geen psychiatrische patiënt.

RICHARD: Nee? Wie ben je dan wel? Vertel ons wie je bent. En waarom je dit doet.

BOB: Ik ben geen psychiatrische patiënt.

RICHARD: Juist. Punt gemaakt. We weten wie je niet bent. Nu willen we graag weten wie je wel bent. *(Bob doet er het zwijgen toe)*

MAARTEN: Laten we drinken. Dat maakt de sfeer wat lossen, en wie weet... de tongen ook. Champagne dan maar, Bob? *(Bob knikt, Maarten schenkt de glazen vol. Overhandigt iedereen een glas)* Op Richard en Bianca, onze goede oude vrienden. Dat ze hier maar lang mogen wonen en heel gelukkig zullen zijn. *(Iedereen heft het glas, zelfs Bob doet mee; alleen Cee zet het glas neer zonder gedronken of geproost te hebben en gaat af door de deur links. Bob ontspant zichtbaar. Licht dimmen. Buiten is het donker. De tafel vol lege flessen en glazen. Bianca en Bob, nog altijd aan elkaar gekluisterd, zitten in de woonkamer op de bank. Bianca slaapt zittend, haar hoofd rust op Bobs schouder. Andere hoek van de bank zit Richard. Een spot licht Richard en Bob uit. Bob neemt een slok wijn)*

RICHARD: Alcohol heeft niet veel vat op jou, of wel?

BOB: Nee, nooit gehad. Ik heb veel zwaktes, maar alcohol kan ik goed verdragen.

RICHARD: Ik niet. Slecht voor mijn conditie... en mijn prestaties in bed.

BOB: Ach, dat zal ook wel een leeftijds kwestie zijn.

RICHARD: Pardon? Speak for yourself. Ik ben in de kracht van mijn leven. *(lange stilte)* Heb jij... kleinkinderen?

BOB: Niet dat ik weet. Jij?

RICHARD: Er is er eentje op komst.

BOB: Gefeliciteerd, man. Je zal wel blij zijn.

RICHARD: Ja, dat zal wel... ik bedoel, het wordt van me verwacht.

BOB: *(glimlacht)* Troost je. Vrouwen worden altijd onweerstaanbaar aangetrokken door vaders. Dat geldt vast ook voor grootvaders. Als ik een kleinkind had, ging ik ermee naar een speeltuin. Geheid aandacht van de jonge moeders... Kijk niet zo somber, man, het is niet het einde, zie het als een nieuw begin.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto